

D ů v o d y:

Pachtýř František H. sice včas doporučeným dopisem oznámil propachtovatelce Boženě U-ové, že žádá za úpravu pachtovného, avšak ve lhůtě § 7 odst. (1) vlád. nař. z 29. července 1933 čís. 164 sb. z. a n. nepožádal u soudu, by bylo pachtovné upraveno. Rekursní soud má za to, že nicméně jest jednati o úpravě pachtovného, poněvadž v této lhůtě podala propachtovatelka Božena U-ová u soudu námitky proti mimosoudně jí oznámenému pachtýřovu nároku na úpravu pachtovného, což prý dostačí. S tímto názorem však nelze souhlasiti. Neboť § 12 vlád. nař. výslovně stanoví, že v nesporném řízení rozhoduje soud o námitkách podaných podle § 5 odst. (2) nebo podle § 6, jakož i o návrzích na úpravu pachtovného podle § 7. Jde-li o pacht hospodářského celku — jak tomu je v souzeném případě — nelze o námitkách propachtovatelových jednati podle § 12 v nesporném řízení, poněvadž § 7 takových námitek nezná, nýbrž ukládá pachtýři, by o úpravu pachtovného u soudu sám zakročil. K zakročení tomu ho ovšem nelze nutiti, proto je v § 7 uvedeno, že může žádati, avšak, neučinil-li tak, — a to do lhůty — má to v zápětí, že o úpravě pachtovného soud v nesporné cestě nejedná (§ 12 zmín. vl. nař.). Proto měly býti námitky propachtovatelky odmítnuty bez jakéhokoliv řízení jako nepřipustné. Návrh pachtýřův, přednesený u soudu teprve při jeho zbytečně nařízeném protokolárním výsledku dne 27. října 1933 musil býti rovněž odmítnut, poněvadž nebyl podán ve lhůtě § 7 vládního nařízení a proto o něm nelze jednati.

Čís. 13660.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 30. března 1933, čís. 54 sb. z. a n.).

Ustanovením § 2 (2) čís. 1 zákona jsou vypuštěni z ochrany nájemníků všichni nájemníci, kteří mají najatých pět nebo více místností určených k bydlení, jichž však užívají ať již zcela nebo jen z části k výkonu jakékoliv výdělečné činnosti, již se jako svému povolání věnovali.

(Rozh. ze dne 16. června 1934, Rv I 1140/34.)

Proti soudní výpovědi z nájemního předmětu, jenž byl označen ve výpovědi jako byt o sedmi pokojích, dvou kuchyních, pokoje pro služebné, dvou koupelnách a dalším příslušenství, namítla vypovídaná pozůstalost, že vypovídaný předmět nájmu není bytem, nýbrž jest provozovnou o 5 pokojích, sloužící k výrobě mýdla a kosmetických přípravků, najatou již roku 1905, k níž byly roku 1916 najaty další dvě místnosti a že v části najatého předmětu o třech pokojích bydlí vždy dočasný majitel firmy. Procesní soud první stolice ponechal výpověď v platnosti, zjistiv, že šlo o jednotnou nájemní smlouvu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

V námitkách tvrdila žalovaná, že jde o dva nájemní předměty, o provozovnu sestávající z pěti pokojů a třípokojový byt s příslušenstvím, ale

nižší soudy zjistily, že vypovídané místnosti byly najaty jedinou smlouvou jako jediný nájemní předmět za jednotné nájemné, i dvě místnosti v roce 1916 k tomu najaté, že byly fatovány a před úřady vedeny jako jednotný byt, že stavebně byly zařízeny jako byt, a že také žalovanou jsou užívány z části jako byt, jednak jí samotnou, jednak jejím podnájemníkem. Právem usoudily nižší soudy ze zjištěných skutečností, že jde o jednotný byt (obytné místnosti), při čemž části najatých místností se používá k výkonu povolání nájemcova a ostatních k bydlení. Mylný je názor dovolatelky, že »bytem, v jehož části se vykonává povolání«, rozumí zákonodárce jen na př. byt advokáta, lékaře, učitele hudby a pod. Zákon v příčině té nečiní rozdílu, naopak z doslovu § 2 (2) čís. 1 zák. ze dne 30. března 1933 čís. 54 sb. z. a n. »obytných místností, kterých se užívalo zcela nebo z části k výkonu jakéhokoliv povolání« je zjevno, že zákonodárce měl na mysli vypustiti z ochrany nájemníků všechny nájemníky, kteří mají najato pět nebo více místností určených k bydlení, jichž však užívají ať již zcela nebo jen z části k výkonu jakékoli výdělečné činnosti, již se jako svému povolání věnovali. Dovolání nebylo lze přiznati úspěch, ježto byly zjištěny veškeré předpoklady § 2 (2) čís. 1 zák. ze dne 30. března 1933 čís. 54 sb. z. a n.

Čís. 13661.

Zákon o základních ustanoveních soudního řízení nesporného ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.

Není zmatečností, nebyl-li účastník slyšen před vydáním usnesení o vymožení povinnosti, pravoplatně mu uložené.

Jest ponecháno volnému uvážení soudu, zda před vydáním usnesení, sloužícího k vymožení povinnosti uložené pravoplatně účastníku, jest ho vyslechnouti, čili nic. Nejde o nezákonnost, neshledaly-li nižší soudy nutnost takového výsledku.

(Rozh. ze dne 21. června 1934, R I 255/34.)

Opatrovnický soud uložil matce dítěte pokutu 100 Kč, ježto nevyhověla příkazu soudu, by dítě v určitou dobu dala odvésti do bytu otceva. Rekursní soud nevyhověl rekursu matčinu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nemůže býti pochybnosti o tom, že jde o vymožení povinnosti uložené stěžovateli pravoplatným usnesením prvního soudu ze dne 17. září 1931, podle § 50 (6) zákona o základních ustanoveních soudního řízení nesporného ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n., který připouští sice použití donucovacích prostředků podle exekučního řádu, připouští však i použití jiných vhodných prostředků. O takový prostředek tu jde. Jde o dovolací rekurs proti souhlasným usnesením nižších soudů podle § 46 (2). Takovýto rekurs lze podati jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy a zmatečnost. Stěžovatelka má za to, že usnesení nižších